16/11/2024

Πραότητα σημαίνει… – Του Πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Δορμπαράκη

/ Γνώμες

«Πραότης σημαίνει, να παραμένει ακίνητη και ατάραχη η ψυχή, τόσο στις ατιμίες όσο και στους επαίνους» (Άγιος Ιωάννης Κλίμακος, λόγ. η΄ 3).

Μην πάει το μυαλό σου στην πραότητα ως φυσικό χάρισμα – υπάρχουν άνθρωποι που είναι πράοι λόγω χαρακτήρα. Ούτε βεβαίως και σ’ εκείνους που έχουν μάθει να «υποκρίνονται» τον πράο, γιατί δεν αντέχουν γενικώς τις συγκρούσεις και τις εντάσεις. Και η μία και η άλλη περίπτωση δεν θεωρούνται αρετές που ελκύουν τη χάρη του Θεού.

Η πραότητα για την οποία κάνει λόγο ο όσιος είναι υπέρ φύσιν κατάσταση, κατεξοχήν χαρισματική, που προϋποθέτει τεράστιο πνευματικό αγώνα: εκείνος που την «κατέκτησε», «έδωσε αίμα και πήρε πνεύμα». Και γι’ αυτό συνυπάρχει με την

ταπείνωση, με την αγάπη, με την ειρήνη της ψυχής, με ό,τι χαρακτηρίζει ο απόστολος «καρπόν του Πνεύματος». Το ίδιο το Πνεύμα του Θεού αποκαλύπτει: «Προς τίνα επιβλέψω, αλλ’ ή επί τον πράον και ταπεινόν και ησύχιον, και ακούοντά μου τους λόγους και ποιούντα αυτούς;»

Η πραότητα έτσι είναι το χαρακτηριστικό του αγίου: την έχει εκείνος που ζει ως μέλος Χριστού κι η διαρκής αναφορά του είναι ακριβώς ο Χριστός. Όταν είσαι σε διαρκή σχέση με τον Κύριο και Θεό σου, όταν έφτασες στο σημείο η ψυχή σου να αναπαύεται μόνον σ’ Εκείνον, τι μπορεί να σε κινήσει και να σε ταράξει από τη «θεωρία» αυτή; Σε προσβάλλουν και σε υβρίζουν, και παραμένεις στη… θέση σου – ο Κύριος σε κρατάει. Σε επαινούν, αλλά δεν φουσκώνεις από υπερηφάνεια – πώς να χάσεις τη γλυκύτητα του τροφέα σου, του ταπεινού Κυρίου σου; Που σημαίνει: η οργή και ο θυμός είναι καταστάσεις που σε κάνουν να χάνεις την επαφή σου με Αυτόν· που αποκαλύπτουν την απιστία και τη μικρότητά σου.

Να παρακαλείς λοιπόν τον Κύριο να σου δίνει δύναμη για τον αγώνα της πραότητας. Ο όσιος σε βοηθάει με τον γνωστό ρεαλισμό του: «πρώτα θα μάθεις να σφίγγεις τα χείλη σου να μη βγαίνει άσχημος λόγος στις προσβολές που δέχεσαι, έστω κι αν είσαι μέσα σου ανταριασμένος. Έπειτα θα μάθεις να σιωπούν οι ενάντιοι στον συνάνθρωπο λογισμοί σου, έστω κι αν νιώθεις ελαφρά ταραχή. Και τέλος θα δεις την «τέλεια» καρποφορία: την παγιωμένη ειρήνη και πραότητα στην καρδιά σου, σε ό,τι κι αν συμβαίνει» (4).

«Γέροντα, τι κέρδισες τόσα χρόνια στην άσκηση;» ρώτησαν όσιο αββά. «Το νερό που είναι ταραγμένο – απάντησε – δεν μπορεί να καθρεπτίσει το πρόσωπο του ανθρώπου. Όταν ησυχάσει, τότε το καθρεπτίζει σωστά». Στην ταραχή των παθών χάνεις τον εαυτό σου. Όταν τα πάθη ειρηνεύουν με τον πνευματικό αγώνα, βρίσκεις τον εαυτό σου. Η πραότητα είναι το κατεξοχήν δείγμα της αληθινής αυτογνωσίας.

Πηγή: pemptousia.gr